

Slovo k povzbuzení na neděli 6. září 2026, na **23. neděli v mezidobí – A**
Biblická čtení: Ez 33,7-9; Ž 95; Řím 13,8-10; Mt 18,15-20

Milé sestry, milí bratři,

s tím **napomínám bratři a sester**, k němuž nás, zdá se, nějak vybízí jak první čtení z proroka Ezechiela, tak Ježíšova slova v evangeliu, je to přeci jen **potíž**...

Jsou lidé, kteří druhé lidi **napomínají** velmi **rádi**. S oblibou dávají nevyžádané rady, starají se o věci, do kterých jim vlastně nic není, vlamují se do soukromí druhých, aktivně se pídí, ba slídí po poklescích svých bratří a sester, rádi o nich mluví, kritizují je, usilují o dehonestaci viníků. A přitom sami, zpravidla potají, přiznaně či nepřiznaně, leckdy páchají mnohem horší věci. Takové **karikatury** katolicismu a lidství si asi dovedeme představit. Nejsme-li jimi ovšem sami.

A pak jsou jiní lidé, kteří skoro vždy k pokleskům či hříchům svých bratří a sester zase **mlčí**, z dobrých i nedobrych důvodů. A to i tehdy, kdy by promluvit měli. Například je-li to v jejich kompetenci, mají-li se někoho zastat, či se jen pokusit někoho od zamýšleného zla odvrátit. Leckdy ze zbabělosti či z touhy neudělat si nepřátele za každou cenu tak činí. Anebo jen z nezájmu o druhé.

Je jasné, že v praxi je to velmi **složitě**. V parafrázi známých slov starozákonní knihy Kazatel: **Někdy** je opravdu čas mluvit, **jindy** mlčet, jednou **pokárat**, domluvit, jindy velkoryse **nechat být**. Už rozlišit kdy co je těžké, natož pak citlivě, empaticky, pokorně a statečně provést. Nebo nechat být.

V tomto ohledu je třeba být opravdu velmi **pokornými**, prosit Boha o dar **rozlišování** a případně o dar pokorné **statečnosti** napomenutí provést. Ovšem s vědomím **vlastní slabosti a křehkosti**. A tím pádem s ochotou stejně tak **kritiku** svého chování ze strany druhých **přijímat**. A když se zadaří v napomínání zůstat u prvního kroku, jak jej nastínilo evangelium, **mezi čtyřma očima**, tím lépe.

Nechme však napomínání napomínáním a zkusme se zastavit nad slovy: «Všecko, co svážete na zemi, bude svázáno v nebi, a všecko, co rozvázáte na zemi, bude rozvázáno na nebi».

Podobná slova jsme slyšeli v evangeliu před dvěma týdny. Tehdy, v 16. kapitole Matoušova sepsání, byla určena Petrovi a byla chápána spíše jako evangelijní základ papežské moci svazovat a rozvazovat. Dnes jsou podobná slova zjevně určena apoštolům všem, potažmo **širšímu okruhu** Kristových učedníků. A týkají se spíše jejich vzájemných **vztahů** než institucionální moci. Proto jsou – i vzhledem ke kontextu – patrně nějak určena i nám všem.

V nejobecnější rovině nám připomínají, že **jako lidé** se zde na zemi navzájem **ovlivňujeme**, na sebe mnohonásobně **působíme** a že tento vliv může nést **důsledky** – ať už pozitivní nebo negativní – pro **věčnost**, pro nebe. Na to je dobré pamatovat.

V rovině metafory **svazovat nebo rozvazovat** nám připomínají, že některá naše jednání druhé lidi **svazují**, jiná rozvazují, **osvobozují**, jedna zotročují, přivlastňují si, jiná nechávají žít a růst, dávají svobodu. Jedna trápí, jiní dávají radost. Některá naše jednání kladou na naše bratry a sestry neúnosná břemena, jiná jim je naopak pomáhají nést, či nesou za ně. A tak dále a tak dále. Že i toto vše má své **důsledky pro věčnost**, negativní nebo pozitivní, je nábílední.

V duchovnějši, od metafory svazování a rozvazování **abstrahované** rovině, můžeme tato slova chápat také jako **pozvání** druhé, své bratry a sestry, **do nebe**, k Bohu brát. Možná i bez ohledu na to, kde si myslíme, že sami skončíme. Přičemž myšlenka, potence brát druhé do nebe byla drahá **nejen** leckterému středověkému **mystikovi či teologovi**, aby brali a navraceli k Bohu ty, za které se modlili, či dokonce všechny a všechno, které jen znali, ale je to myšlenka i navýsost **biblická**: Vždyť už starozákonní **Noe** bral do své archy všechno živé, aby je zachránil. A především **Boží Syn** do svého lidství spásně zahrnul všechny a všechno. Proto jsme k něčemu takovém v malém zvání **i my**, slabí lidé, Kristovi učedníci a učednice.

Milé sestry, milí bratři, rozvazovat druhé **pro nebe** a pro život, pomoci k jejich **provázanosti** s dobrem a Kristem je možná pro většinu z nás **vlastnějším úkolem** než napomínat. Navzdory naší slabosti a křehkosti. Komu z nás však z nějakých důvodů **napomenout** přeci jen přísluší, ať tak skutečně činí, ovšem s pokorou, milosrdenstvím a bází Boží. Napomínání **přijímat** jsme však pozváni úplně **všichni**. Jen pyšný a pomatený si totiž myslí, že je nedotknutelný.